



De berg

Alle bergen hebben geheimen.

Maar deze had er meer dan andere. Hoog en verheven stond hij daar, met grillige pieken die in de hemel prikten. Mysterieus en onbeweeglijk.

Toch, als je er een tijdje naar bleef kijken – écht kijken, in plaats van dat je er alleen maar een korte blik op wierp – leek het soms of hij ademde.

Als je er maar lang genoeg naar keek, werd het sowieso een totaal andere berg.

Eén iemand had deze berg heel lang bekeken. Echt heel lang.

En hij had besloten dat het tijd was dat de berg hem zijn geheimen liet zien.

*

Diep in de berg lag een groot wezen te woelen in zijn slaap. Zijn ogen rolden heen en weer in zijn kop en zijn gespreide vleugels bewogen schokkerig. Plotseling zat hij rechtop. Hij probeerde zich te herinneren wat hij in zijn nachtmerrie had gezien.

Duisternis. Het enige wat hij zag, was dat alles duister en verlaten was.

Het wezen beefde en deed zijn ogen weer dicht. Hij probeerde nog maar wat te gaan slapen.

Hij had al zó lang gewacht op iets, op iemand... Hij kon nog wel wat langer wachten.



Aankomst

Billy Chan wist twee dingen zeker. Eén: hij had geweldig haar, en twee: hij was de beste surfer in de leeftijdsgroep van 11 tot en met 14 jaar in heel Californië.

Maar geen van deze dingen kwam hem van pas in de situatie waar hij nu in zat. Hij was alleen. Op een treinperron. Ergens in de Chinese *middle of nowhere*. De treinreis had eeuwen geduurd. Hij had geen idee hoe laat het nu was. Hij stak zijn hand in zijn jaszak en haalde zijn geluksschelp eruit. In elk geval had hij een klein stukje thuis bij zich.

Om hem heen klommen grote bergen, verpakt in groene bladeren, naar duizelingwekkende hoogten. Zelfs de wolkenkrabbers in Hong Kong, die hij een paar dagen eerder gezien had, leken hier piepklein bij.

De enige indicatie van waar hij precies was in China, was geschreven in afbladderende, verbleekte gele Chinese karakters boven de stationsdeur. Chinese karakters die Billy niet kon lezen.

Hij hoopte maar dat hij op de juiste plek was.

Billy keek rond of hij begeleiders zag van het zomerkamp waar hij heen zou gaan. Het zomerkamp waar zijn ouders hem dwóngen heen te gaan, zodat hij 'zijn Mandarijn kon bijspijkeren' en 'meer over zijn Chinese achtergrond kon leren'. Billy zelf had gewoon de hele zomer met zijn vrienden willen surfen.

Hij zag niemand van het kamp. De enige mensen in de buurt waren twee oude Chinese vrouwen die mahjong speelden aan een gammel tafeltje, druk kakelend terwijl ze de groene blokjes omdraaiden.

'Hallo?' riep hij. '*Ni hao?*'

Een van de oude vrouwen keek op en gebaarde naar het kleine stationnetje.

Billy knikte als bedankje en ging er naar binnen, terwijl hij zijn koffer achter zich aan sleepte.

Het duurde even voor Billy's ogen gewend waren aan de schemering in het kleine stationsgebouw, na al dat felle zonlicht buiten. Tot zijn opluchting zag hij in de hal een stuk of tien, twaalf kinderen van zijn leeftijd in groepjes bij elkaar staan.

Een iets oudere Chinese jongen met strak naar achteren

gekamd haar slenterde voorbij, met een klembord in zijn hand. Hij bekeek Billy van top tot teen en leek heel ongeïnteresseerd.

'Jij moet Billy Chan zijn,' zei hij.

Billy knikte.

De jongen zuchtte diep, alsof de ontmoeting met Billy het saaiste was wat hem deze dag was overkomen. 'Eindelijk,' zei hij. 'Je hebt er wel lang over gedaan om hier te komen.'

Billy bloosde. Dit was alvast een waardeloos begin. 'Nou, deze plaats is nogal een eind weg vanaf Californië. En mijn trein was vertraagd...'

'*Ni shuo putonghua ma?*' onderbrak de jongen hem, met één opgetrokken wenkbrauw.

Billy stopte. Hij begreep dat de jongen hem vroeg of hij Mandarijn sprak en hij realiseerde zich dat dit een test was.

'*Yi dian dian,*' antwoordde hij, waarbij hij goed op zijn uitspraak van het zinnetje probeerde te letten, dat 'een beetje' betekende.

De oudere jongen fronste. 'Je bent dus niet zo Chinees als je naam suggereert, Billy Chan.'

Billy was hieraan gewend. Aan mensen die probeerden uit te vogelen waar hij vandaan kwam. Hij wist wat de jongen wilde weten. 'Mijn vader is Chinees. Hij komt uit Hong Kong. En mijn moeder is wit,' legde hij uit. 'Mijn ouders hebben me hierheen gestuurd om mijn Mandarijn

te verbeteren.' Hij probeerde niet al te bitter te klinken. Hij had het zijn ouders nog steeds niet vergeven dat hij door hen de hele zomer moest doorbrengen op een taal- en cultuurkamp in China. Hij keek naar de andere kinderen, die allemaal om hen heen waren gaan staan. 'Daarom zijn we hier allemaal, toch?'

De knikjes en lachjes die hij als reactie kreeg, stelden hem enigszins gerust.

'Het zal wel,' zei de oudere jongen met een verveelde stem.

'En wie ben jij dan?' zei Billy. Hij probeerde zo zelfverzekerd mogelijk te klinken.

De jongen keek trots neer op Billy. 'Ik ben JJ. Mijn opa organiseert dit kamp.'

'Oké baas,' zei Billy. Hij hoopte dat JJ zijn sarcastische ondertoon zou oppikken. Billy prentte zich in dat hij deze jongen zoveel mogelijk moest zien te ontlopen.

Net op dat moment stormde er een rimpelige, oude Chinese man met een lange, witte baard het station binnen. Hij bewoog zich snel en soepel, gezien zijn leeftijd. Wel zag hij er ouderwets uit, alsof hij zo uit het verleden gestapt kwam.

'Welkom iedereen! Ik ben het hoofd van dit kamp. Aangenaam kennis te maken. Jullie mogen mij Jin *laoshi* noemen.'

Een klein meisje met lang blond haar, bijna tot aan haar

middel, stak haar hand op. 'Zoiets als Gouden Meester dus?' Ze had een zuidelijk accent. Billy vermoedde dat ze uit Alabama kwam.

De oude man lachte. 'Klopt! Iemand hier kent dus al wat Mandarijn.'

Billy baalde dat hem niet meteen te binnen was geschoten dat *laoshi* 'leraar' betekent. Het was een van de eerste dingen geweest die hij geleerd had op de Chinese school, thuis in San Francisco. Ineens werd hij overvallen door een bezorgd gevoel dat iedereen hier beter zou zijn dan hij. En om het nog erger te maken zouden de anderen van hem misschien verwachten dat hij écht goed zou zijn, omdat hij half Chinees was. Het maakte niet uit dat zijn vaders kant van de familie uit Hong Kong kwam en dat ze Kantonees spraken, een ander Chinees dialect. Hij keek om zich heen naar de gretige gezichten van de andere kinderen. Ze leken allemaal blij om hier te zijn. Hij voelde plotseling het zweet in zijn handpalmen en in zijn nek staan. Hij wilde nu het liefst de trein en een vliegtuig pakken om onmiddellijk terug naar huis te gaan.

'Jullie mogen me gewoon Lao Jin ofwel Oud Goud noemen,' ging de oude man verder. 'Jullie hoeven buiten de taallessen niet per se Mandarijn te spreken. Maar dat leg ik allemaal wel uit als we bij het kamp zijn. Kom mee, allen,' zei hij. 'Jullie avontuur kan elk moment beginnen.'

Billy volgde Oud Goud en de anderen naar het